

## [Justitsministeren.]

ernære sig paa lovlig Maade, naar han kommer ud, dersom det lykkes at vække hans Villie til at være lovlydig Borger, naar han løslades. Hans Opdragelse betragtes ikke som endt ude i det frie Liv. Det, man vil med dette Ungdomsfængsel, er netop at fortsætte hans Opdragelse. Hvis denne Maade at behandle de unge Forbrydere paa kan blive saa god, som der er al Grund til at vente, vil man ad denne Vej kunne redde mange, som nu gennem en mindre forstandig Behandling fra Samfundets Side efter at have begaaet en Forbrydelse bringes ind i en saadan Tilstand, at det er umuligt for dem nogen Sinde igen at komme ind paa en lovlig Livsførelse. Overfor saadanne unge Mennesker, som kommer ind i Ungdomsfængselet, rejser der sig et meget vanskeligt Spørgsmaal: Skal dette unge Menneske holdes isoleret, eller skal han i Fællesskab med flere eller færre af sine Medfanger? For begge Dele taler vægtige Grunde. Man kan med megen Ret sige: Det er af stor Vigtighed at holde dette unge Menneske isoleret, saaledes at han ikke gør Bekendtskab med andre ligestillede inde i Fængselet, som maaske ikke alene paavirker ham daarligt der, men som kan være ham en Klods om Foden, naar han kommer ud af Fængselet og skal arbejde ude i Livet, idet han mange Gange kan blive skadet ved, at en tidligere Medfange henvender sig til ham, gør bekendt paa det Sted, han opholder sig, at han har været straffet, og paa denne og andre Maader skader ham. Paa den anden Side kan det siges, at det i mange Tilfælde vil virke overordentlig haardt, hvis det unge Menneske skal isoleres i Fængselet. Det kan ødelægge hans Humør, maaske fordærve meget for ham. Der er da i Folketinget blevet vedtaget den særdeles heldige Bestemmelse, at det overlades til de administrative Myndigheder at bestemme, i hvilket Omfang Afsoningen for det unge Menneske i Ungdomsfængselet skal foregaa i Enrum eller i Fællesskab, saaledes at Afgørelsen i de enkelte Tilfælde kan træffes efter det, der for vedkommende unge Fange maa siges at være mest hensigtsmæssigt. Ungdomsfængsel idømmes ikke for nogen bestemt Tid, men det kan kun vare 3 Aar, i Gentagelsestilfælde 4 Aar, og det skal saa under Perioden bestemmes af Fængselsnævnet, naar Løsladelse skal finde Sted.

Til et saadant Ungdomsfængsel maa der, naar det skal kunne svare til sin Hensigt, være knyttet Værksteder, og det vil vel nok komme til at koste en Del at faa

disse indrettet og udstyret paa den ønskeligste Maade, men jeg mener, at de Penge, som gives ud til Oplørelse og Indrettelse af saadanne Værksteder, hvor den noget vanrøgtede Ungdom skal oplæres i Flid og Pligtopfyldenhed og Respekt for Arbejdet, bliver givet saa godt ud, at jeg tør sige, at Samfundet ikke kan give Penge bedre ud. Hvad det koster at indrette saadanne Værksteder, kan Samfundet faa igen med store Renter, naar der paa dem kan oplæres unge Mennesker, som har haft forbryderiske Tilbøjeligheder, paa en saadan Maade, at de derefter bliver virksomme og produktive Medlemmer af det Samfund, som de ellers hele deres Liv igennem vilde have tæret paa.

Et Spørgsmaal, der er af overordentlig Vigtighed, er Tilregnelighedsspørgsmaalet. Med Hensyn til Tilregnelighedsparagraffens Affattelse har der været tre Forslag fremme. Det ene Forslag var stillet af Professor Torp og Rigsadvokat Goll, og det overlod ganske til Lægerne at afgøre, om en Person er strafferetlig tilregnelig, idet Forslaget betegnede som straffri Handlinger foretagne af sindssyge, udpræget aandsvage samt Personer, der i Gerningsøjeblikket har været i en saadan Tilstand, som ganske maa ligestilles med Sindssygdøm. Dette Forslag blev i alt væsentligt fulgt af Justitsminister Steincke, da han i 1924 forelagde sit Straffelovforslag. Medens det her var Lægerne, der skulde afgøre Tilregneligheden, var det efter de to andre Forslag Domstolene, Dommerne, som skulde sige det afgørende. Det ene af disse Forslag var stillet af Højesteretsdommer Orlík, og det siger blot i al Almindelighed, at straffri er Handlinger, der er foretaget af Personer, som er utilregnelige paa Grund af Sindssygdøm eller Tilstande, der kan ligestilles dermed, eller Aandssvaghed i højere Grad. Dette Orlík'ske Forslag blev optaget baade i det af Justitsminister Rytter som Regeringsforslag fremlagte Lovforslag af 1928 og i det Lovforslag, som jeg havde den Ære at fremsætte for det høje Folketing sidste Efteraar, men under Behandlingen i Folketingets Udvalg er dette Forslag blevet ombyttet med et andet, som jeg varmt har sluttet mig til efter nærmere Overvejelse af og Arbejde med Spørgsmaalet. Det er det tredje Forslag, som i Kommissionen blev stillet af Glarboe, Johansen og Krabbe. Dette Forslag lægger ganske vist ogsaa Afgørelsen af, om en Handling kan tilregnes vedkommende, i Domstolenes Haand, men det lægger ene